

Міністерство освіти і науки України

Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди

Факультет іноземної філології

Історичний факультет

**СХОДОЗНАВСТВО.
АКТУАЛЬНІСТЬ ТА ПЕРСПЕКТИВИ**

Тези доповідей

II Міжнародної науково-методичної конференції

19 березня 2021 р.

Харків – 2021

УДК 81'243
ББК 81.2
С91

Укладачі: Н.В. Руда, Л.М. Ямпольська

Організаційний комітет конференції:

Ю.Д. Бойчук – ректор, доктор педагогічних наук, член-кореспондент НАПН України (Україна)
С.В. Бережна – проректор з наукової, інноваційної і міжнародної діяльності доктор історичних наук, професор(Україна)
Д-р Кемаль Учунджу, професор, Чорноморський технічний університет (Туреччина)
Н.В. Руда – завідувач кафедри східних мов, кандидат філологічних наук, доцент (Україна)
Л.М. Ямпольська – доцент кафедри всесвітньої історії, кандидат історичних наук, доцент (Україна)
І.А. Скразловська – доцент кафедри східних мов (Україна)
Д-р Алібекіроглу Сертан - викладач кафедри турецької мови і літератури у Газіантепському університеті (Туреччина), запрошений викладач кафедри східних мов ХНПУ імені Г.С. Сковороди

Сходознавство. Актуальність та перспективи. Тези доповідей II Міжнародної науково-методичної конференції, 19 березня 2021 р. – Х.: ХНПУ імені Г.С. Сковороди, 2021. – 206 с.

Затверджено редакційно-видавничою радою Харківського-національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди
протокол № 3 від 07.04.2021

До збірника увійшли тези доповідей II Всеукраїнської науково-методичної конференції «Сходознавство. Актуальність та перспективи», присвячені проблемам східної філології, освіти та виховання, методики навчання сходознавчих дисциплін, перекладу, міжкультурної комунікації, літературознавства, історії, економіки, політики, соціуму країн Сходу. Розраховано на наукових працівників, викладачів, аспірантів, студентів філологічних та історичних спеціальностей.

Видано за рахунок укладачів

УДК 81'243
ББК 81.2
С91

воєнного округу Російської імперії: введення в проблему.....	122
Домановський А.М. Богословський складник франко-візантійських відносин другої половини VIII ст.....	124
Кошовий С.А. Президент США Джо Байден: очікування та пріоритети щодо Індо-Тихоокеанського регіону.....	126
Купчик О.Р. Жизнь и деятельность Абульфата Талышинского (1885-1949 гг.).....	128
Олійник О.М., Олійник М.М. Розвиток органів національної безпеки в Японії у другій половині XX ст.....	130
Подрез Ю.В. Динаміка турецько-сирійського протистояння в контексті загальної глобалізації міжнародних відносин.....	133
Тумаков О.І. К вопросу об османских военнопленных в Российской империи: «харьковский плен» князя Скарлата Каллимахи (1810-1812 гг.)....	135
Фалько С.А. Діяльність військово-інструкторських місій провідних європейських країн і Сполучених Штатів Америки в Азії у міжвоєнний період (1918-1939 роки): порівняльний аспект.....	137
Ціватий В.Г. Концепт «Схід» і публічна дипломатія Японії в умовах мондiального світоустрою XXI століття: історико-регіональний, діаспоральний та інституціональний дискурси.....	139
Ямпольська Л.М., Абдулкадер Ардалан Латіф Абдулкадер. «Берберське питання» та його політизація в Алжирі у 80-х рр. XX – 10-х рр. XXI ст.....	141
Дівицька С.В. Оцінка наслідків політики «Великого стрибка» в КНР у зарубіжній історіографії.....	144
Ляшевська Г.І. Корея в період колоніальної залежності від Японії (1910-1945 рр.).....	146
Мачай О.О. Політика Ібрагіма I Дербенді у завоюваннях Тамерлана.....	148
Омельченко В.О. Ясудзі Окамура – творець «Іанфу».....	150
Сопельняк А.С. Розселення вірмен на території України у науковому доробку Я.Р. Дашкевича.....	152
Топчій Д.С. Вплив відносин між США та КНР на вирішення «тайванського питання» на сучасному етапі.....	154
Хвойницька С.Г. Взяття фортеці Родос: шлях Османської імперії до Середземного моря.....	156
Целуйко А.О. Організація визволення Палестини (ОВП) як складова Палестинського руху опору: до історії виникнення.....	157

ЕКОНОМІКА, ПОЛІТИКА, СОЦІУМ КРАЇН СХОДУ

Dr. Öğr. Üyesi Cevdet. Sanal Tipoloji: Sosyal Medyada Sözel Bellek İzleri.....	160
Андрєєва Ю.В. Проблема концепту «Made in China».....	163
Беззубенко А.В. Безпекова політика в АТР через призму діяльності регіонального форуму АСЕАН.....	165
Кошовий С.А. Словацько-тайванська взаємодія у контексті поліцентричного світу.....	168
Лю Синься. Возрождение сельской экономики с помощью развития индустрии китайской сельской культуры.....	170
Михтуненко В.В. Перспективи економічного розвитку Китаю в умовах пандемії COVID-19.....	172
Павленко С.С. Хто вони? Японські консули в Одесі (1892-1937).....	173
Пилипчук Я.В. Интеллектуалы Мавераннахра XIV-XVI вв.....	176
Ткачук А.П. Становлення військового стану самураїв у середньовічній Японії.....	179
Шаленна Н.М. Особливості сучасної культурної дипломатії Туреччини.....	181
Щербакова К.О. «Культура скасування» (cancel culture) у китайській національній ідеології.....	183
Tang Yongbo. The Application of Marxism Theory in the Ideological and Political	

ПЕРЕЛІК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Агаларов М.З. Основные направления внешней политики Азербайджанского государства Ширваншахов в XV веке. ҚазҰУ хабаршысы. ХҚ және ХҚ сериясы. 2011. № 1-2 (51-52). С. 168-170.
2. Алиев Б.Г. Тимур в Дагестане. Тимур в Дагестане. Вестник Института истории, археологии и этнографии ДНЦ РАН. 2006. № 3 (7). С. 9-26.
3. История Дагестана с древнейших времен до наших дней. Т. 1 / Ин-т истории, археологии и этнографии. М.: Наука, 2004. 627 с.
4. История Дагестана. Т. 1 / Главная редакция восточной литературы. М.: Наука, 1967. 431 с.
5. Петрушевский И.П. Великий патриот Ширваншах Ибрагим / АН СССР, Азерб. фил., Ин-т истории. Баку: Изд-во АзФАН, 1942. 40 с.
6. Пиргулиева Г. Эмир Теимур и его взаимоотношения с правителями Джелаиридов и Кара-Коюнлу (на основе нумизматических данных). Azərbaycan Arxeologiyası. 2004. Vol.: 6. Num.: 1-4. Azerbaijan Archeology. С. 68-72.
7. Рыжов К.В. Все монархи мира. Мусульманский Восток. VII-XV вв. М.: Вече, 2005. 554 с.

ЯСУДЗИ ОКАМУРА - ТВОРЕЦЬ «ІАНФУ»

Омельченко Вікторія Олександрівна, здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти історичного факультету
Харківський національний педагогічний університет імені Г.С. Сковороди
Науковий керівник: к. і. н., доц. Л.М. Ямпольська

Ясудзі Окамура – генерал Імператорської армії Японії, командувач японською Експедиційною армією в Китаї з листопада 1944 року і до закінчення Другої світової війни. Був звинувачений у військових злочинах, але в 1949 році виправданий Шанхайським трибуналом і репатрійований на батьківщину.

Я. Окамура народився в Токіо в 1884 році. Навчався вісім років у початковій школі Сакаматі. У 1897 році вступив до середньої школи Васеда. У 1898 році Ясудзі переведений в Токійську військову середню школу, а пізніше навчався в Армійській центральній дитячо-юнацькій школі. Окамура вступив до Військової академії Імператорської армії Японії в 1899 році і закінчив її в 1904 році. Його однокласниками були Сейсіро Ітагакі, Кендзі Доїхара і Рікіті Андо (також генерали). Після закінчення академії отримав звання лейтенанта Імператорської армії Японії, був направлений на службу в 1-й піхотний полк.

У 1910 році Я. Окамура закінчив Вищу військову академію Імператорської армії Японії і отримав звання капітана після її закінчення в 1913 році. Обіймав ряд посад у Генеральному штабі Імператорської армії Японії під час і після Першої світової війни. Ненадовго переїхав до Китаю на початку 1920-х років, служив військовим радником одного з китайських воєначальників.

З 1932 по 1933 рр. Ясудзі Окамура був заступником начальника штабу Шанхайської експедиційної армії під егідою Квантунської армії. За власними спогадами, Окамура відіграв значну роль у вербуванні жінок із префектури Нагасакі у військові борделі в Шанхаї [3]. Він також обіймав посаду військового аташе в Маньчжоу-го в 1933-1934 роках. Був підвищений до звання генерал-лейтенанта в 1936 році і призначений командувачем 2-ї дивізії Імператорської армії Японії.

У 1938 році, через рік після інциденту на мосту Марко Поло, Я. Окамура був призначений головнокомандувачем 11-ї японської армії, яка брала участь у багатьох битвах Другої японо-китайської війни, зокрема, у битві при Ухані, Наньчанській операції і Першій Чаншайській операції [1]. За даними істориків Йосіакі Йосімі і Сейя Мацун,

Я. Окамура, з дозволу імператора Хірохіто, застосовував хімічну зброю під час цих боїв [4].

У квітні 1940 року Окамура був підвищений у званні до повного генерала. У липні 1941 року призначений командувачем Північно-Китайського фронту (Японія). У грудні 1941 року Окамура отримав від Імператорської Ставки наказ № 575, що дозволяв здійснення політики трьох «всіх» у північному Китаї, яка, в першу чергу, була спрямована на знищення Народно-визвольної армії Китаю. За словами історика Міцуйосі Хімети, тактика випаленої землі забрала життя більше 2,7 млн китайських громадян.

У 1944 році Окамура був головнокомандувачем масивної і в значній мірі успішної операції «Іті-го» по аеродромах на півдні Китаю, зберігаючи при цьому за собою посаду командувача 6-м фронтом. Кілька місяців потому призначений Верховним Головнокомандувачем Китайської експедиційної армії. У січні 1945 року Окамура був повністю впевнений у перемозі Японії в Китаї.

Після капітуляції Японії 15 серпня 1945 року, Окамура представляв Імператорську армію Японії в офіційній церемонії капітуляції Китайсько-Бірмансько-Індійського театру військових дій, яка відбулася в Нанкіні 9 вересня 1945 року.

Генерал Окамура є першим підтвердженим офіцером японської армії, який примушував жінок окупованих держав і регіонів до занять проституцією. Широко відомий як творець системи «Іанфу» – «жінок для втіхи».

«У минулі роки військових кампаній не було іанфус («жінок для утіх»). Відверто кажучи, я ініціатор проекту «Жінки для утіх». Так як у 1932 році під час Шанхайського інциденту деякі згвалтування були здійснені японськими військовослужбовцями, я, заступник начальника штабу Шанхайського експедиційного корпусу, наслідуючи приклад японської військово-морської бригади, попросив губернатора префектури Нагасакі надіслати групу «жінок для утіх... У результаті згвалтування повністю зникли, чому я дуже зрадів», – зазначав Я. Окамура у спогадах [2].

Таким чином, генерал Імператорської армії Японії Ясудзі Окамура, окрім стрімкої військової кар'єри і участі в операціях із окупації держав Південно-Східної Азії, відомий як військовий злочинець, з огляду на розправи над місцевим населенням окупованих держав і примушування його жіночої частини до сексуального рабства (створення груп «Іанфу» – «жінок для втіх» для офіцерів і солдатів Імператорської армії Японії).

У період військових дій кожен армійський корпус супроводжувався групою «жінок для утіх», остання становила загін його квартирмейстерського корпусу. Однак акти згвалтування за етнічним походженням китайських і корейських жінок на окупованих територіях не зникли, незважаючи на те, що кожен армійський корпус супроводжувала група «жінок для утіх».

ПЕРЕЛІК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Akira Fujiwara, Bob Wakabayashi. The Nanking Atrocity 1937-1938: Complicating the Picture. Berghan Books, 2007. 250 p.
2. Ammenthorp. The Generals of World War II Dorn. The Sino-Japanese War 1937-1941. URL: <https://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780199743292/obo-9780199743292-0141.xml> (accessed: 1.03.2021).
3. Kent G. Budge. Okamura Yasutsuga (1884-1966). Pacific War Online Encyclopedia. URL: http://pwencycl.kgbudge.com/O/k/Okamura_Yasutsuga.htm (accessed: 1.03.2021).
4. Yoshimi Matsuno. Dokugasusen Kankei Shiryo II (Material on Toxic Gas Warfare). Kaisetsu, 1997. P. 25-29.